<u>அனுஷாவின் புகுந்த நாடு.</u>

அனுஷா பத்து வயது சிறுமி. அன்று சனவரி 14ஆம் நாள் 1989–ஆம் ஆண்டு. அனுஷா,பாட்டி தைப்பொங்கலுக்குச் செய்த சர்க்கரைப் பொங்கலை ருசித்து சாப்பிட்டு கொண்டிருந்தாள். தைப் பொங்கல் ஒரு அறுவடைத் திருநாள். சூரியனுக்கு நன்றி செலுத்தும் பண்டிகை. எதிர்காலத்தில் நிறைய அறுவடை வேண்டி இறைவனை வழிபடும் விழாவும் ஆகும்.

அன்று தான் ` { xavi [ `ppa, KDmptti [ridm `vakq ~ sdEr liyavibK nirntrmak குடிபுகுவதாக கூறினார். இதைக் கேட்ட அனுஷா கவலைப்பட்டாள். அவள் தன் நண்பர்களையும், பாட்டி, சித்தப்பா, சித்தியையும் பிரிவது குறித்து வருந்தினாள். அவள் கூட்டு குடும்பமாக அவர்களுடன் வசித்து வந்தாள். அவள் பாட்டி அவளுக்கு இரவில் கதைகள் கூறினார். அவளது அக்கா வாணி எதற்கு ஆஸ்ட்ரேலியா போக வேண்டும்.? இங்கு தான் எல்லாம் இருக்கிறதே?' என்றாள். அப்பா, "ஆமாம், ஆனால் அங்கு சென்றால் நமக்கு நிறைய வாய்ப்புக்கள் கிடைக்கும்" என்றார்.

மார்ச் மாதம் அனுஷாவின் அப்பா ஆஸ்ட்ரேலியா சென்றார். அனுஷா, அவளது தமக்கை, அம்மா ஆகீயோா ஏப்ரல் 6–ஆம் தேதி சிட்னி வந்தார்கள். அனுஷாவின் அப்பாவுடைய நண்பர், அவர்கள் வீட்டிற்கு அழைத்து சென்றார். அங்கு இரவு உணவு உண்டனர். பின்னர் அப்பா வாடைகைக்கு எடுத்த வீட்டிற்கு சென்றனர். அனுஷா ஆவலுடன் இருந்தாள். சனிக்கிழமை, அப்பாவுடைய நண்பர் அவர்களை ''சனிக்கிழமை தமிழ்ப் பாடசாலைக்கு அழைத்து சென்றார்." அனுஷாவும் அவள் சகோதரியும் புதிய நண்பர்கள் கிடைப்பார்கள் என்று மகிழ்ச்சியாக இருந்தனர். தமிழ் மொழி படிப்பதிலும ஆனந்தம் அடைந்தனர்.

அனுஷாவும் அவள் அக்காவும் ஆஸ்ட்ரேலியாவில் புதுப்பள்ளியில் சேர்ந்தனர். மற்ற மாணவர்கள் வெவ்வேறு நாட்டில் இருந்து வந்திருந்தனர். ஆனால் அனுஷாவிற்கு

ஒரு நண்பரும் கிடைக்கவில்லை, வேறு நகரப்பகுதிக்குச் சென்றனர். சில மாணவர்கள் அவர்களை "கருகிய கோழி" என்று எளனம் செய்தனர். அனுஷா "நான் நிறைய முகப்பூச்சு பூசினால் நான் நிறைய வெள்ளையாக இருப்பேனா?" என்று சகோதரியிடம் கேட்டாள். அவள் அக்கா பதில் கூறவில்லை. அனுஷாவை ஆங்கிலம் படிக்க அதற்கான தனி வகுப்பில் இருக்கச் சொன்னார்கள். முதலில் அவள் துயரம் அடைந்தாள். ஆனால் பின்னர் அவளுடைய ஆங்கில அறிவு சிறந்ததாக இருந்ததால் அவள் மற்றவர்களுக்கு ஆங்கிலம் சொல்லிக் கொடுத்தாள். ஆனாலும் ஆரம்ப பள்ளி முடியும் வரை அவளுக்கு போதுமான நண்பர்கள் கிடைக்கவில்லை.

நாட்கள் சென்றன. அனுஷா கல்லுரி முடித்து இப்பொது வேலை பார்க்கிறாள். அன்று சனிக்கிழமை தமிழ்ப் பள்ளியில் பார்த்த மாணவர்கள் இன்றும் அவர்கள் உயிர்த் தோழர்களாய் உள்ளனர். அனுஷாவிற்கு சீனா, போலந்து, இந்தியா போன்ற நாட்டிலிருந்து வந்தவர்களும், ஆஸி நாட்டவர்கள் பலரும் நண்பர்களாய் உள்ளனர்.

ஆஸி நாட்டிற்கு வந்த பின்னர் அனுஷாவிற்கு ஒரு தங்கையும் கிடைத்தாள். இப்பொழுது அவளுக்குப் பத்து வயது. அனுஷாவுக்கு அவள் தங்கையிடம் பொறாமை. ஏனென்றால் அவளுக்கு, அவள் பள்ளிக்கூடத்திலே தமிழும், இந்து சமயப்பாடமும் படிக்க முடிகிறது. தங்கை தனக்கு நண்பர்கள் கிடைக்கவில்லை என்று கூறினால் அனுஷா தனது கதையைக் கூறிச் சமாதானம் செய்கிறாள்.

ஆஸ்ட்ரேலியா இப்பொழுது அனுஷாவிற்கும் அவள் குடும்பத்திற்கும் தம் நாடாகி விட்டது. அனுஷாவின் அக்காவை, அவள் வேலை பார்க்கும் பன்னாட்டு நிறுவனம் அமெரிக்காவுக்கு, அனுப்பி வைத்து உள்ளது. அப்பாவின் வார்த்தைகள் உண்மையாயின.